

133/1980 Sb.

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 8. července 1980

o Bernské úmluvě o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886, doplněné v Paříži dne 4. května 1896, revidované v Berlíně dne 13. listopadu 1908, doplněné v Bernu dne 20. března 1914 a revidované v Římě dne 2. června 1928, v Bruselu dne 26. června 1948, ve Stockholmu dne 14. července 1967 a v Paříži dne 24. července 1971

Změna: 19/1985 Sb.

Dne 24. července 1971 byla v Paříži revidována Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886. S revizí Bernské úmluvy vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident republiky ji ratifikoval s výhradou k článku 33 odstavec 1 Úmluvy. Listina o přístupu Československé socialistické republiky byla uložena u generálního ředitele Světové organizace duševního vlastnictví dne 11. dubna 1980.

Pro Československou socialistickou republiku vstoupila revidovaná Bernská úmluva v platnost podle svého článku 28 dnem 11. dubna 1980.

Český překlad textu Úmluvy se vyhlašuje současně.

První náměstek: Ing. Knížka v.r.

BERNSKÁ ÚMLUVA o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886, doplněná v Paříži dne 4. května 1896, revidovaná v Berlíně dne 13. listopadu 1908, doplněná v Bernu dne 20. března 1914 a revidovaná v Římě dne 2. června 1928, v Bruselu dne 26. června 1948, ve Stockholmu dne 14. července 1967 a v Paříži dne 24. července 1971

Státy Unie, prodchnuty společným přáním chránit účinným a jednotným způsobem, jak je možné, práva autorů k jejich literárním a uměleckým dílům,

uznávající význam prací revizní konference, která se konala ve Stockholmu v roce 1967,

rozhodly se revidovat Akt přijatý stockholmskou konferencí ponechávající beze změny články 1 až 20 a 22 až 26 tohoto aktu.

K tomuto cíli podepsaní zmocněnci po předložení svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležitě formě, sjednali toto:

Čl.1

Státy, na něž se vztahuje tato úmluva, tvoří Unii pro ochranu práv autorů k jejich literárním a uměleckým dílům.

Čl.2

(1) Výraz "literární a umělecká díla" zahrnuje všechny výtvořky z literární, vědecké a umělecké oblasti, bez ohledu na způsob nebo formu

jejich vyjádření jako: knihy, brožury a jiná díla písemná; přednášky, proslovy, kázání a jiná díla téže povahy; dramatická nebo hudebně dramatická díla; choreografická díla a pantomimy; hudební skladby s textem nebo bez textu; filmová díla, jimž jsou postavena na roveň díla vyjádřená způsobem obdobným filmu; díla kreslířská, malířská, architektonická, sochařská, rytecká, litografická; fotografická díla, jimiž jsou postavena na roveň díla vyjádřená způsobem obdobným fotografii; díla užitého umění; ilustrace, zeměpisné mapy; plány, náčrtý a plastická díla zeměpisná, místopisná, architektonická nebo vědecká.

(2) Zákonodárstvím států Unie se však vyhrazuje možnost stanovit, že literární a umělecká díla anebo jedna nebo více kategorií z nich nejsou chráněny, nejsou-li zachyceny na hmotný záznam.

(3) Překlady, úpravy, hudební úpravy a jiná zpracování literárního nebo uměleckého díla jsou chráněny jako díla původní bez újmy autorského práva k původnímu dílu.

(4) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje, aby upravila ochranu příznávanou úředním textům z oboru zákonodárství, veřejné správy a soudnictví, jakož i úředním překladům takových textů.

(5) Sborníky literárních nebo uměleckých děl jako jsou encyklopedie a antologie, které způsobem výběru a uspořádáním obsahu jsou duševními výtvořy, jsou samostatně chráněny bez újmy autorského práva ke každému z děl, která tvoří části takových sborníků.

(6) Díla uvedená v tomto článku požívají ochrany ve všech státech Unie. Tato ochrana působí ve prospěch autora a jeho právních nástupců.

(7) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje, aby upravila se zřetelem na ustanovení článku 7 odst. 4 této úmluvy rozsah působnosti jejich zákonů na díla užitého umění a na průmyslové vzory a modely, jakož i podmínky, za nichž jsou taková díla, vzory a modely chráněny. Pro díla, jež jsou ve státě původu chráněna pouze jako vzory a modely, lze se v jiném státě Unie dovolávat jen zvláštní ochrany, jaká se přiznává v tomto státě vzorům a modelům; neposkytuje-li se však v tomto státě taková zvláštní ochrana, budou tato díla chráněna jako díla umělecká.

(8) Ochrana podle této úmluvy se nevztahuje na denní zprávy ani na různé skutečnosti, které mají povahu pouhých tiskových informací.

Čl.2

(1) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje možnost vyloučit zčásti nebo zcela z ochrany podle předchozího článku politické projevy a řeči pronesené při soudních jednáních.

(2) Zákonodárstvím států Unie se rovněž vyhrazuje možnost stanovit podmínky, za nichž přednášky, proslovy a jiná díla téže povahy, přednesené na veřejnosti, mohou být rozmnoženy tiskem, vysílány rozhlasem či televizí, přenášeny po drátě na veřejnost a stát se předmětem veřejného šíření podle článku 11 bis odst. 1 této úmluvy, pokud je takové užití odůvodněno informačním účelem.

(3) Autor má však výlučné právo pořídit soubor svých děl zmíněných v předchozích odstavcích.

Čl.3

(1) Podle této úmluvy jsou chráněni:

a) autoři, kteří jsou občany některého ze států Unie, pro svá díla, ať již uveřejněná či nikoli;

b) autoři, kteří nejsou občany některého ze států Unie, pro svá díla poprvé uveřejněná v některém z těchto států nebo současně ve státě, který není členem Unie, a ve státě Unie.

(2) Autoři, kteří nejsou občany některého ze států Unie, avšak mají v některém z nich své trvalé bydliště, jsou pro účely této úmluvy postaveni na roveň občanům takového státu.

(3) "Uveřejněnými díly" se rozumějí díla vydaná se svolením jejich autorů, ať již rozmnoženiny byly zhotoveny jakýmkoli způsobem, pokud nabídka takových rozmnoženin uspokojuje, s ohledem na povahu díla, přiměřené potřeby veřejnosti. Provozování díla dramatického, hudebně dramatického nebo filmového, provedení díla hudebního, veřejný přednes díla literárního, přenos děl literárních nebo uměleckých po drátě nebo jejich vysílání rozhlasem či televizí, vystavení díla výtvarných umění a zbudování díla architektonického se za uveřejnění nepovažuje.

(4) Dílo se považuje za uveřejněné současně v několika státech, jestliže vyšlo ve dvou nebo více státech v rozpětí třiceti dnů od svého prvního uveřejnění.

Čl.4

Podle této úmluvy jsou chráněni, i když podmínky uvedené v článku 3 nejsou splněny,

a) autoři filmových děl, jejichž výrobce má sídlo nebo trvalé bydliště v některém ze států Unie;

b) autoři architektonických děl zbudovaných ve státě Unie anebo děl umění grafického a výtvarného, jež tvoří součást budovy umístěné ve státě Unie.

Čl.5

(1) Autoři mají ve vztahu k dílům, pro něž jsou chráněni podle této úmluvy, v ostatních státech Unie kromě státu původu díla práva, která příslušné zákony již přiznávají nebo v budoucnu přiznají jejich občanům, jakož i práva zvláště přiznaná touto úmluvou.

(2) Požívání a výkon těchto práv není podroben žádné formalitě; toto požívání a tento výkon nezávisí na ochraně platné ve státě původu díla. Proto se s výhradou ustanovení této úmluvy řídí rozsah ochrany, jakož i právní prostředky vyhrazené autorovi k hájení jeho práv výlučně zákony státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu.

(3) Ochrana ve státě původu se řídí vnitrostátním právem. Není-li však autor občanem státu původu díla, pro něž je chráněn podle této úmluvy, bude mít v takovém státě též práva jako autoři, kteří jsou jeho občany.

(4) Za stát původu se pokládá:

a) u děl uveřejněných poprvé ve státě Unie tento stát; jde-li však o díla uveřejněná současně ve více státech Unie, které poskytují různou dobu ochrany, ten z nich, jehož právní řád poskytuje nejkratší dobu ochrany;

b) u děl uveřejněných současně ve státě, který není členem Unie, a ve státě Unie tento stát Unie;

c) u neuveřejněných děl nebo u děl poprvé uveřejněných ve státě, který není členem Unie, bez současného uveřejnění v některém státě Unie stát Unie, jehož je autor občanem, s tím, že

(i) jde-li o díla filmová, jejichž výrobce má sídlo nebo trvalé bydliště ve státě Unie, je státem původu tento stát, a

(ii) jde-li o architektonická díla zbudovaná ve státě Unie anebo o díla umění grafického a výtvarného, jež tvoří součást budovy umístěné ve státě Unie, je státem původu tento stát.

Čl.6

(1) Nechrání-li některý stát, který není členem Unie, dostatečně díla autorů, kteří jsou občany některého ze států Unie, může tento stát Unie omezit ochranu děl, jejichž autoři jsou v době prvního uveřejnění svých děl občany onoho státu a nemají své trvalé bydliště v některém ze států Unie. Využije-li této možnosti stát, kde došlo k prvnímu uveřejnění, nejsou ostatní státy Unie povinny poskytovat dílům podrobeným tomuto zvláštnímu režimu širší ochranu, než jaká se jim poskytuje ve státě, kde došlo k prvnímu uveřejnění.

(2) Žádná omezení zavedená podle předchozího odstavce se nedotýkají práv, jichž autor nabyl ve vztahu k dílu uveřejněnému v některém státě Unie před účinností takového omezení.

(3) Státy Unie, které omezí podle tohoto článku ochranu práv autorů, uvědomí o tom generálního ředitele Světové organizace duševního vlastnictví (dále jen "generální ředitel") písemným prohlášením, v němž budou uvedeny státy, vůči nimž se ochrana omezuje, jakož i omezení, jimž jsou podrobena práva autorů, kteří jsou občany těchto států. Generální ředitel ihned oznámí tuto skutečnost všem státům Unie.

Čl.6

(1) Nezávisle na majetkových právech autorských a i po jejich postoupení má autor právo uplatňovat své autorství k dílu a odporovat každému znetvoření, zkomolení nebo jiné změně díla, jakož i jinému zásahu do díla, který by byl na újmu jeho cti nebo dobré pověsti.

(2) Práva přiznaná autorovi podle odstavce 1 se po jeho smrti zachovávají alespoň do zániku majetkových práv autorských a vykonávají je osoby nebo instituce oprávněné k tomu právním řádem státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu. Ty státy, jejichž právní řád platný v době ratifikace tohoto aktu nebo přístupu k němu neobsahuje ustanovení zajišťující ochranu všech práv uznaných podle odstavce 1 po autorově smrti, mohou však stanovit, že některá z těchto práv autorovou smrtí zanikají.

(3) Právní prostředky ochrany práv přiznaných v tomto článku se řídí právním řádem státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu.

Čl.7

(1) Doba ochrany přiznaná touto úmluvou trvá po dobu autorova života a padesát let po jeho smrti.

(2) U děl filmových mohou však státy Unie stanovit, že doba ochrany uplyne padesát let po tom, kdy dílo bylo se svolením autora zpřístupněno veřejnosti, nebo že, nedojde-li k takové skutečnosti v průběhu padesáti let od vytvoření takového díla, doba ochrany uplyne padesát let po jeho vytvoření.

(3) U děl anonymních nebo pseudonymních uplyne doba ochrany přiznaná touto úmluvou padesát let po tom, kdy bylo dílo oprávněně zpřístupněno veřejnosti. Nevzbuzuje-li však autorem přijatý pseudonym pochybnosti o jeho totožnosti, platí doba ochrany stanovená v odstavci 1. Prohlásí-li autor anonymního nebo pseudonymního díla svoji totožnost v průběhu výše uvedené doby, uplatní se doba ochrany stanovená v odstavci 1. Státy Unie nejsou povinny chránit anonymní nebo pseudonymní díla, u nichž lze důvodně předpokládat, že jejich autor je již padesát let mrtev.

(4) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje možnost stanovit dobu ochrany u fotografických děl a u děl užitého umění, pokud jsou chráněna jako díla umělecká; tato doba však nesmí být kratší než období dvaceti pěti let od vytvoření takového díla.

(5) Doba ochrany následující po smrti autora a lhůty stanovené v odstavcích 2, 3 a 4 začínají běžet od smrti nebo od události uvedené v těchto odstavcích, avšak za začátek těchto lhůt se vždy považuje 1. leden roku následujícího po smrti nebo po uvedené události.

(6) Státy Unie mohou přiznat dobu ochrany delší, než je stanovena v předchozích odstavcích.

(7) Státy Unie vázané římským aktem této úmluvy, které přiznávají podle svých vnitrostátních právních předpisů platných v době podpisu tohoto aktu kratší doby ochrany, než jsou stanoveny v předchozích odstavcích, mohou je při přístupu k tomuto aktu nebo při jeho ratifikaci zachovat.

(8) Doba ochrany se řídí v každém případě zákonem státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu; pokud však zákon takového státu nestanoví jinak, nepřesáhne dobu stanovenou ve státě původu díla.

Čl.7

Ustanovení předchozího článku platí i v případě, že autorské právo náleží spoluautorům díla s tím, že lhůty začínající smrtí autora se počítají od smrti spoluautora, který ostatní přežil.

Čl.8

Autoři literárních a uměleckých děl chráněných touto úmluvou mají po celou dobu trvání svých práv k původnímu dílu výlučné právo svá díla překládat nebo udílet svolení k jejich překladu.

Čl.9

(1) Autoři literárních a uměleckých děl chráněných touto úmluvou mají výlučné právo udílet svolení k rozmnožování těchto děl jakýmkoli způsobem nebo v jakékoli podobě.

(2) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje možnost dovolit rozmnožování těchto děl v určitých zvláštních případech, pokud takové rozmnožení nenarušuje normální využívání díla a nezpůsobuje neospravedlnitelnou újmu oprávněným zájmům autora.

(3) Každý zvukový nebo obrazový záznam se považuje pro účely této

úmluvy za rozmnoženinu.

Čl.10

(1) Citace z díla, které bylo oprávněně zpřístupněno veřejnosti včetně citací z novinových článků a z časopisů ve formě tiskových přehledů, jsou dovoleny s podmínkou, že jsou v souladu s poctivými zvyklostmi a v rozsahu odůvodněném sledovaným účelem.

(2) Zákonodárstvím států Unie a zvláštním dohodám, které mezi nimi jsou nebo budou sjednány, se vyhrazuje možnost, aby v rozsahu, který je odůvodněn sledovaným účelem, dovolily užívat literární nebo umělecká díla pro potřeby názorného vyučování v publikacích, ve vysílání rozhlasem či televizí anebo ve zvukových či obrazových záznamech s podmínkou, že takové užití je v souladu s poctivými zvyklostmi.

(3) Při citacích a užití podle předchozích odstavců je nutno uvést pramen a autorovo jméno, je-li toto jméno v pramenu obsaženo.

Čl.10

(1) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje, aby dovolila rozmnožovat tiskem, vysílat rozhlasem či televizí nebo přenášet na veřejnost po drátě články o aktuálních hospodářských, politických nebo náboženských otázkách uveřejněné v novinách nebo časopisech nebo díla téže povahy vysílaná rozhlasem či televizí, pokud rozmnožování, vysílání rozhlasem či televizí nebo takový přenos není výslovně vyhrazen. Vždy je však nutno zřetelně uvést pramen; právní následky porušení této povinnosti určují právní předpisy státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu.

(2) Rovněž se vyhrazuje zákonodárstvím států Unie stanovit podmínky, za nichž mohou být při zpravodajství o aktuálních událostech fotografií, filmem, vysíláním rozhlasem či televizí nebo přenosem na veřejnost po drátě rozmnožována a zpřístupňována veřejnosti v míře odůvodněné sledovaným informačním účelem literární nebo umělecká díla při takové události zhlédnutá nebo vyslechnutá.

Čl.11

(1) Autoři dramatických, hudebně dramatických a hudebních děl mají výlučné právo udílet svolení:

(i) k veřejnému provozování a provedení svých děl, ať již se takové veřejné provozování a provedení uskutečňuje jakýmkoli prostředky nebo způsoby;

(ii) k veřejnému přenosu provozování a provedení svých děl, a to jakýmkoli prostředky.

(2) Autoři dramatických nebo hudebně dramatických děl mají po celou dobu trvání svých práv k původním dílům tatáž práva, pokud jde o překlady jejich děl.

Čl.11

(1) Autoři literárních a uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení:

(i) k vysílání svých děl rozhlasem či televizí nebo k jejich veřejnému sdělování jakýmkoliv jinými prostředky sloužícími k bezdrátovému šíření znaků, zvuků nebo obrazů;

(ii) k jakémukoliv veřejnému sdělování po drátě nebo bezdrátově díla vysílaného rozhlasem či televizí, uskutečňuje-li toto sdělování jiná organizace než původní;

(iii) k veřejnému sdělování díla vysílaného rozhlasem či televizí tlapačem nebo jakýmkoliv jiným obdobným zařízením k přenosu znaků, zvuků nebo obrazů.

(2) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje, aby stanovila podmínky výkonu práv uvedených v odstavci 1, avšak účinnost těchto podmínek bude přísně omezena na státy, které je stanovily. V žádném případě nesmějí být na újmu osobních práv autora ani na újmu práv autora na přiměřenou odměnu, kterou určí, není-li dohody, příslušný státní orgán.

(3) Není-li opačného ujednání, nezahrnuje svolení udělené podle odstavce 1 tohoto článku svolení k pořízení záznamu díla vysílaného rozhlasem či televizí pomocí zařízení sloužícího k záznamu zvuků nebo obrazů. Zákonodárstvím států Unie se však vyhrazuje, aby upravila režim efemérních záznamů pořizovaných rozhlasovou či televizní organizací vlastními prostředky a pro své vlastní vysílání. Tato zákonodárství mohou rovněž dovolit úschovu těchto záznamů, pokud mají výjimečnou dokumentární povahu, v úředních archivech.

Čl.11

(1) Autoři literárních děl mají výlučné právo udílet svolení:

(i) k veřejnému přednášení svých děl, ať již se takový veřejný přednes uskutečňuje jakýmkoliv způsoby nebo prostředky,

(ii) k veřejnému přenosu přednesení svých děl, a to jakýmkoliv prostředky.

(2) Autoři literárních děl mají po celou dobu trvání svých práv k původním dílům tatáž práva, pokud jde o překlady jejich děl.

Čl.12

Autoři literárních nebo uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení k zpracování, úpravám nebo k jiným změnám svých děl.

Čl.13

(1) Každý stát Unie může samostatně stanovit výhrady a podmínky týkající se výlučného práva přiznaného autorovi hudebního díla a autorovi textu, který již udělil svolení k jeho záznamu společně s hudebním dílem, udílet svolení k zvukovému záznamu uvedeného hudebního díla, popřípadě i s textem; účinnost všech takových výhrad a podmínek bude však přísně omezena na státy, které je stanovily, a v žádném případě nesmějí být na újmu práv těchto autorů na přiměřenou odměnu, kterou určí, není-li dohody, příslušný státní orgán.

(2) Záznamy hudebních děl pořízené ve státě Unie podle článku 13 odst. 3 Úmluvy podepsané v Římě dne 2. června 1928 a v Bruselu dne 26. června 1948 mohou být rozmnožovány v tomto státě bez souhlasu autora hudebního díla po dobu dvou let ode dne, od něhož tento stát bude již vázán tímto aktem.

(3) Záznamy pořízené podle odstavců 1 a 2 tohoto článku a dovezené bez souhlasu dotčených stran do státu, kde se považují za záznamy pořízené

protiprávně, mohou tam být zabaveny.

Čl.14

(1) Autoři literárních nebo uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení:

(i) k filmovému zpracování a rozmnožování těchto děl a k rozšiřování takto zpracovaných nebo rozmnožených děl;

(ii) k veřejnému provozování a provedení a k přenosu po drátě na veřejnost takto zpracovaných nebo rozmnožených děl.

(2) Zpracování filmových děl odvozených z děl literárních nebo uměleckých v jakékoliv jiné umělecké formě zůstává, bez újmy práva jejich autorů udílet k tomu svolení, vázáno na svolení autorů původních děl.

(3) Ustanovení článku 13 odst. 1 nelze použít.

Čl.14

(1) Bez újmy autorského práva k jakémukoliv dílu, popřípadě zpracovanému nebo rozmnoženému, je filmové dílo chráněno jako dílo původní. Nositel autorského práva k filmovému dílu používá týchž práv jako autor díla původního, včetně práv podle předchozího článku.

(2)

a) Vyhrazuje se zákonodárství státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu, aby stanovilo nositele autorského práva k filmovému dílu.

b) Ve státech Unie, které zahrnují ve svém zákonodárství mezi nositele autorského práva k filmovému dílu autory, kteří poskytli příspěvky k vytvoření filmového díla, nemohou však tito autoři, pokud se zavázali poskytnout takovéto příspěvky a není-li opačného nebo zvláštního ujednání, bránit rozmnožování, rozšiřování, veřejnému provozování a provedení, přenosu po drátě na veřejnost, vysílání rozhlasem či televizí, sdělování veřejnosti, opatřování podtitulky nebo dubbování textů filmového díla.

c) Otázku, zda pro uplatnění předchozího pododstavce b) musí mít výše uvedený závazek formu písemné smlouvy nebo písemného aktu téže účinnosti či nikoli, upraví zákonodárství států Unie, kde má výrobce filmového díla své sídlo nebo trvalé bydliště. Zákonodárství států Unie, kde se uplatňuje nárok na ochranu, se však vyhrazuje možnost stanovit, že uvedený závazek musí mít formu písemné smlouvy nebo písemného aktu téže účinnosti. Státy, jejichž zákonodárství tak stanoví, uvědomí o tom písemným prohlášením generálního ředitele, který je ihned sdělí všem ostatním státům Unie.

d) "Opačným nebo zvláštním ujednáním" se rozumí každá omezující podmínka, popřípadě spojená s výše zmíněným závazkem.

(3) Nestanoví-li vnitrostátní zákonodárství jinak, nevztahuje se ustanovení odstavce 2b) na autory scénářů, dialogů a hudebních děl vytvořených pro výrobu filmového díla, ani na jeho hlavního režiséra. Avšak ty státy, jejichž zákonodárství neobsahuje ustanovení předvídací uplatnění zmíněného odstavce 2b) na tohoto režiséra, uvědomí o tom písemným prohlášením generálního ředitele, který je ihned sdělí všem ostatním státům Unie.

Čl.14

(1) Autor nebo - po jeho smrti - osoby nebo instituce oprávněné podle vnitrostátního zákonodárství mají, pokud jde o originály uměleckých děl a o původní rukopisy spisovatelů a skladatelů, nezcizitelné právo na podíl z výtěžku prodeje díla následujících po prvním převodu vlastnictví uskutečněném autorem díla.

(2) Ochranu podle předchozího odstavce lze požadovat ve státě Unie jen tehdy, jestliže ji připouští právní řád toho státu, k němuž autor přísluší, a v rozsahu, v jakém to dovoluje právní řád státu, kde se tato ochrana uplatňuje.

(3) Způsob výběru a výši podílu určuje vnitrostátní zákonodárství.

Čl.15

(1) Aby autor literárního nebo uměleckého díla chráněného touto úmluvou byl, není-li prokázán opak, za takového považován a aby byl proto oprávněn soudně stíhat porušení svých práv ve státech Unie, postačí, aby jeho jméno bylo uvedeno na díle obvyklým způsobem. Toto ustanovení se použije i tehdy, je-li toto jméno pseudonymem, pokud autorem přijatý pseudonym nevzbuzuje pochybnosti o jeho totožnosti.

(2) Osoba fyzická nebo právnická, jejíž jméno je uvedeno obvyklým způsobem na filmovém díle, se považuje za výrobce uvedeného díla, není-li prokázán opak.

(3) U děl anonymních a u jiných děl pseudonymních, než jsou uvedena shora v odstavci 1, má se za to, že autora zastupuje nakladatel, jehož jméno je uvedeno na díle, není-li prokázán opak; v této funkci je oprávněn hájit a uplatňovat autorova práva. Ustanovení tohoto odstavce nelze použít, jakmile autor prohlásil svoji totožnost a prokázal své oprávnění.

(4)

a) Není-li u neuveřejněných děl známa autorova totožnost, avšak ze všech okolností lze mít za to, že autor je občanem státu Unie, vyhrazuje se zákonodárství tohoto státu možnost, aby určil příslušný orgán, který autora zastupuje a je oprávněn hájit a uplatňovat jeho práva ve státech Unie.

b) Státy Unie, které podle tohoto ustanovení přistoupí k takovému určení, uvědomí o tom generálního ředitele písemným prohlášením obsahujícím úplnou informaci o takto určeném orgánu. Generální ředitel sdělí toto prohlášení ihned všem ostatním státům Unie.

Čl.16

(1) Každá neoprávněně pořízená rozmnoženina díla může být ve státě Unie, kde dílo požívá právní ochrany, zabavena.

(2) Ustanovení předchozího odstavce se vztahuje i na rozmnoženiny pocházející ze státu, kde dílo není chráněno nebo kde ochrany pozbylo.

(3) Zabavení se uskuteční podle právního řádu příslušného státu.

Čl.17

Ustanovení této úmluvy se nedotýkají práva příslušejícího vládě každého státu Unie, aby zákonodárstvím či správními předpisy povolovala, kontrolovala nebo zakázala rozšiřování, provozování a vystavování jakéhokoli díla nebo výrobku, ve vztahu k němuž má příslušný státní orgán toto právo vykonávat.

Čl.18

(1) Tato úmluva se vztahuje na všechna díla, která se v době nabytí její platnosti ještě nestala ve státě svého původu uplynutím doby ochrany volnými.

(2) Stalo-li se však dílo ve smluvním státě, kde se uplatňuje nárok na ochranu, volným uplynutím doby ochrany, jež mu byla dříve přiznána, ochrana takového díla se neobnoví.

(3) Této zásady se použije v souladu s ustanoveními obsaženými ve zvláštních úmluvách, které k tomu cíli státy Unie sjednaly nebo sjednají. Není-li takových ustanovení, upraví příslušné státy, každý pokud se ho týká, podmínky použití této zásady.

(4) Předchozí ustanovení se použijí rovněž u nových přístupů k Unii, jakož i při prodloužení ochrany buď podle článku 7 nebo vzdáním se výhrad.

Čl.19

Ustanovení této úmluvy nevyklučují uplatňování nároku na použití širší ochrany, která může být zákonodárstvím státu Unie přiznána.

Čl.20

Vlády států Unie si vyhrazují právo sjednat mezi sebou zvláštní dohody, pokud by takové dohody přiznávaly autorům širší práva, než se jim přiznávají Úmluvou, nebo pokud by obsahovaly jiná ustanovení, která neodporují této úmluvě. Ustanovení dosavadních dohod, která jsou v souladu s těmito podmínkami, zůstávají v platnosti.

Čl.21

(1) Zvláštní ustanovení o rozvojových zemích jsou obsažena v Příloze.

(2) S výjimkou podle článku 28 odst. 1 b) tvoří Příloha nedílnou součást tohoto aktu.

Čl.22

(1)

a) Unie má Shromáždění složené z těch států Unie, které jsou vázány články 22 až 26.

b) Vládu každého státu zastupuje jeden delegát, kterého mohou doprovázet náhradníci, poradci a znalci.

c) Výdaje každé delegace hradí vláda, která je jmenovala.

(2)

a) Shromáždění

(i) projednává všechny otázky, jež se týkají chodu a rozvoje Unie a uplatňování této úmluvy;

(ii) dává Mezinárodnímu úřadu duševního vlastnictví (dále jen "Mezinárodní úřad") uvedenému v Úmluvě o zřízení Světové organizace duševního vlastnictví (dále jen "Organizace")¹⁾ pokyny pro přípravu revizních konferencí, přičemž bere náležitý zřetel k připomínkám těch států Unie, které nejsou vázány články 22 až 26;

(iii) zkoumá a schvaluje zprávy a činnosti generálního ředitele Organizace ve vztahu k Unii a dává mu všechny potřebné instrukce v otázkách, jež jsou v působnosti Unie;

(iv) volí ze Shromáždění členy Výkonného výboru;

(v) zkoumá a schvaluje zprávy a činnost svého Výkonného výboru a dává tomuto výboru instrukce;

(vi) určuje program, přijímá dvouletý²⁾ rozpočet Unie a schvaluje její závěrečné účty;

(vii) usnází se o finančním řádu Unie;

(viii) zřizuje výbory znalců a pracovní skupiny, které považuje za potřebné pro uskutečňování cílů Unie;

(ix) určuje, které státy, jež nejsou členy Unie, a které mezivládní a mezinárodní nevládní organizace se mohou účastnit jeho zasedání jako pozorovatelé;

(x) usnází se o změnách článků 22 až 26;

(xi) činí jiná vhodná opatření zaměřená na podporu cílů Unie;

(xii) plní jakékoliv jiné úkoly, jež jsou v souladu s touto úmluvou;

(xiii) vykonává, s výhradou jejich přijetí, práva, která jsou mu přiznána Úmluvou o vytvoření Organizace.

b) V otázkách, které se dotýkají také jiných unií spravovaných Organizací, rozhoduje Shromáždění s přihlédnutím ke stanovisku Koordinačního výboru Organizace.

(3)

a) Každý členský stát Shromáždění má jeden hlas.

b) Polovina členských států Shromáždění tvoří kvórum.

c) Bez ohledu na ustanovení pododstavce b), je-li na zasedání počet zastoupených států menší než polovina, avšak činí alespoň jednu třetinu členských států Shromáždění, může Shromáždění přijímat rozhodnutí; s výjimkou těch, která se týkají jeho pořadu jednání, nabývají však rozhodnutí Shromáždění účinnosti jen po splnění následujících podmínek. Mezinárodní úřad sdělí uvedená rozhodnutí členským státům Shromáždění, které nebyly zastoupeny, a vyzve je, aby písemně vyjádřily svůj hlas nebo abstenci ve lhůtě tří měsíců ode dne tohoto sdělení. Pokud po uplynutí této lhůty dosáhne počet států, které takto vyjádřily svůj hlas nebo abstenci, počtu států chybějících pro dosažení kvóra na vlastním zasedání, nabývají takováto rozhodnutí účinnosti za předpokladu, že se současně dosáhne požadované většiny.

d) S výjimkou podle článku 26 odst. 2 vyžaduje se k rozhodnutí Shromáždění dvoutřetinové většiny hlasů.

e) Abstence se nepočítá jako hlas.

f) Každý delegát může zastupovat jen jeden stát a hlasovat jen jeho jménem.

g) Státy Unie, které nejsou členy Shromáždění, se mohou účastnit jeho zasedání jako pozorovatelé.

(4)

a) Shromáždění se schází k řádnému zasedání, jež svolává generální ředitel jednou v každém druhém²) kalendářním roce, a to, nejde-li o výjimečné okolnosti, na tutéž dobu a na totéž místo jako Valné shromáždění Organizace.

b) Shromáždění se schází k mimořádnému zasedání, jež svolává generální ředitel na žádost Výkonného výboru nebo na žádost jedné čtvrtiny členských států Shromáždění.

(5) Shromáždění přijímá svůj jednací řád.

Čl.23

(1) Shromáždění má Výkonný výbor.

(2)

a) Výkonný výbor se skládá ze států zvolených Shromážděním z jeho členských států. Mimo to stát, na jehož území má Organizace své sídlo, má s výhradou ustanovení článku 25 odst. 7 b) ve výboru místo ex officio.

b) Vládu každého členského státu Výkonného výboru zastupuje jeden delegát, kterého mohou doprovázet náhradníci, poradci a znalci.

c) Výdaje každé delegace hradí vláda, která ji jmenovala.

(3) Počet členských států Výkonného výboru odpovídá jedné čtvrtině počtu členských států Shromáždění. Při stanovení počtu míst, která lze obsadit, se nepřihlíží ke zbytku, který zůstane po dělení čtyřmi.

(4) Při volbě členů Výkonného výboru přihlíží Shromáždění náležitě k rovnoměrnému zeměpisnému rozdělení a k potřebě, aby mezi státy tvořícími Výkonný výbor byly zastoupeny členské státy zvláštních unií ve vztahu k Unii zřízených.

(5)

a) Členové Výkonného výboru jsou ve funkci od konce zasedání Shromáždění, na kterém byli zvoleni, do konce příštího řádného zasedání Shromáždění.

b) Členové Výkonného výboru mohou být zvoleni znovu, nejvýše však dvě třetiny z nich.

c) Shromáždění upraví způsob volby a možného znovuzvolení členů Výkonného výboru.

(6)

a) Výkonný výbor

(i) připravuje návrh pořadu jednání Shromáždění;

(ii) předkládá Shromáždění náměty k návrhu programu a dvouletého²) rozpočtu Unie připravenému generálním ředitelem;

(iii) (vypuštěn)

(iv) předkládá Shromáždění s příslušným vyjádřením periodické zprávy generálního ředitele a revidované roční účetní zprávy;

(v) činí v souladu s rozhodnutími Shromáždění a se zřetelem k okolnostem, které se projeví mezi dvěma řádnými zasedáními Shromáždění, všechna opatření potřebná k plnění programu unie generálním ředitelem;

(vi) plní všechny ostatní úkoly, které mu přísluší podle této úmluvy.

b) V otázkách, které se dotýkají také jiných unií spravovaných Organizací, rozhoduje Výkonný výbor s přihlédnutím ke stanovisku Koordinačního výboru Organizace.

(7)

a) Výkonný výbor se schází jednou ročně k řádnému zasedání, jež svolává generální ředitel pokud možno na tutéž dobu a na totéž místo jako Koordinační výbor Organizace.

b) Výkonný výbor se schází k mimořádnému zasedání, jež svolává generální ředitel buď z vlastní iniciativy anebo na žádost jeho předsedy nebo jedné čtvrtiny jeho členů.

(8)

a) Každý členský stát Výkonného výboru má jeden hlas.

b) Polovina členských států Výkonného výboru tvoří kvórum.

c) Rozhodnutí se činí prostou většinou hlasů.

d) Abstence se nepočítají jako hlasy.

e) Delegát může zastupovat jen jeden stát a hlasovat jen jeho jménem.

(9) Státy Unie, které nejsou členy Výkonného výboru, se mohou zúčastnit jeho zasedání jako pozorovatelé.

(10) Výkonný výbor přijímá svůj jednací řád.

Čl.24

(1)

a) Administrativní úkoly Unie zajišťuje Mezinárodní úřad jako nástupce úřadu Unie spojeného s úřadem unie, který byl zřízen Mezinárodní úmluvou na ochranu průmyslového vlastnictví.

b) Mezinárodní úřad plní zejména úkoly sekretariátu jednotlivých orgánů

Unie.

c) Generální ředitel Organizace je nejvyšším úředníkem Unie a Unii zastupuje.

(2) Mezinárodní úřad shromažďuje a uveřejňuje informace o ochraně autorského práva. Každý stát Unie bez odkladu oznamuje Mezinárodnímu úřadu text každého nového zákona a všechny úřední texty týkající se ochrany autorského práva.

(3) Mezinárodní úřad vydává měsíčník.

(4) Mezinárodní úřad poskytuje každému státu Unie na jeho žádost informace o otázkách týkajících se ochrany autorského práva.

(5) Mezinárodní úřad vypracovává studie a poskytuje služby určené k usnadnění ochrany autorského práva.

(6) Generální ředitel a každý jím pověřený pracovník se účastní bez hlasovacího práva všech zasedání Shromáždění, Výkonného výboru a každého jiného zasedání výboru znalců nebo pracovní skupiny. Generální ředitel nebo jím pověřený pracovník je z úřední povinnosti tajemníkem těchto orgánů.

(7)

a) Mezinárodní úřad připravuje podle pokynů Shromáždění a ve spolupráci s Výkonným výborem konference o revizi jiných ustanovení Úmluvy, než jsou obsaženy v článcích 22 až 26.

b) Mezinárodní úřad může přípravy revizních konferencí konzultovat s mezivládními a mezinárodními nevládními organizacemi.

c) Generální ředitel a jím pověřené osoby se účastní bez hlasovacího práva jednání na těchto konferencích.

(8) Mezinárodní úřad plní všechny ostatní úkoly, které mu jsou svěřeny.

Čl.25

(1)

a) Unie má svůj rozpočet.

b) Rozpočet Unie obsahuje vlastní příjmy a výdaje Unie, její příspěvek do rozpočtu výdajů společných uniím a popřípadě i částku k dispozici rozpočtu Konference Organizace.

c) Za výdaje společné uniím se považují výdaje, které se netýkají výlučně Unie, nýbrž také jedné nebo více jiných unií spravovaných Organizací. Podíl Unie na takových společných výdajích je úměrný zájmu, který na nich Unie má.

(2) Rozpočet Unie se sestavuje s přihlédnutím k požadavkům koordinace s rozpočty ostatních unií spravovaných Organizací.

(3) Rozpočet Unie se financuje z těchto zdrojů:

(i) příspěvky států Unie;

(ii) poplatky a úplaty za služby vykonávané Mezinárodním úřadem ve vztahu k Unii;

(iii) výtěžky z prodeje publikací Mezinárodního úřadu, které se týkají Unie a práv s nimi souvisejících;

(iv) dary, odkazy a subvence;

(v) nájemné, úroky a různé jiné příjmy.

(4)

a) Pro stanovení příspěvků do rozpočtu se zařazuje každý stát Unie do určité třídy a platí své roční příspěvky na základě počtu jednotek stanovených takto:

Třída	I	25
Třída	II	20
Třída	III	15
Třída	IV	10
Třída	V	5
Třída	VI	3
Třída	VII	1

b) Pokud tak již neučinil dříve, oznámí každý stát současně s uložením své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu třídu, do níž si přeje být zařazen. Třidu může změnit. Zvolí-li si stát třídu nižší, musí to oznámit Shromáždění na některém z jeho řádných zasedání. Každá taková změna nabývá účinnosti od začátku kalendářního roku následujícího po uvedeném zasedání.

c) Roční příspěvek každého státu činí částku, která je v témž poměru k celkovému součtu ročních příspěvků všech států do rozpočtu Unie, v jakém je počet jednotek třídy, do níž je zařazen, k celkovému počtu jednotek všech přispívajících států.

d) Příspěvky jsou splatné 1. ledna každého roku.

e) Stát, který je v prodlení s placením svých příspěvků, nemůže vykonávat své hlasovací právo v žádném z orgánů Unie, jichž je členem, jestliže částka jeho nedoplatků odpovídá částce jeho příspěvků za celé dva předcházející roky nebo ji převyšuje. Dotyčný orgán Unie však může povolit takovému státu pokračovat ve výkonu hlasovacího práva v tomto orgánu po dobu, po kterou má za to, že k prodlení dochází za výjimečných a nevyhnutelných okolností.

f) Není-li rozpočet schválen před začátkem nového finančního období, zůstává v souladu s ustanoveními finančního řádu na stejné výši jako rozpočet předcházejícího roku.

(5) Výši poplatků a úplat za služby poskytované Mezinárodním úřadem ve vztahu k Unii stanoví generální ředitel, který o nich podává zprávu Shromáždění a Výkonnému výboru.

(6)

a) Unie má fond provozních prostředků vytvořený jednorázovou platbou každého státu Unie. Stane-li se fond nedostatečným, rozhodne Shromáždění o jeho zvýšení.

b) Výše počáteční platby každého státu do uvedeného fondu nebo jeho účasti na zvýšení tohoto fondu je úměrná příspěvku tohoto státu na rok, v němž byl fond zřízen nebo bylo rozhodnuto o jeho zvýšení.

c) Rozsah a způsob platby určí Shromáždění na návrh generálního ředitele a po vyjádření Koordinačního výboru Organizace.

(7)

a) Smlouva o sídle sjednaná se státem, na jehož území má Organizace své sídlo, stanoví, že kdykoli bude fond provozních prostředků nedostatečný, poskytne tento stát zálohy. Výše těchto záloh a podmínky, za nichž se poskytují, budou mezi tímto státem a Organizací v každém jednotlivém případě upraveny zvláštními dohodami. Pokud trvá závazek poskytovat zálohy, má tento stát ve Výkonném výboru místo ex officio.

b) Stát uvedený v pododstavci a) i Organizace mají právo vypovědět závazek poskytovat zálohy písemným oznámením. Výpověď nabývá účinnosti tři roky po uplynutí roku, v němž byla oznámena.

(8) Revizi účtů zajišťuje podle finančního řádu jeden nebo více států Unie anebo externí revizoři, které jmenuje s jejich souhlasem Shromáždění.

Čl.26

(1) Návrhy na změny článků 22, 23, 24, 25 a tohoto článku může podat kterýkoliv členský stát Shromáždění, Výkonný výbor nebo generální ředitel. Takové návrhy oznámí generální ředitel členským státům Shromáždění nejméně šest měsíců před jejich projednáním ve Shromáždění.

(2) Každou změnu článků uvedených v odstavci 1 schvaluje Shromáždění. Ke schválení se vyžaduje tříčtvrtinové většiny odevzdaných hlasů; k jakékoliv změně článku 22 a tohoto odstavce se však vyžaduje čtyřpětinové většiny odevzdaných hlasů.

(3) Každá změna článků uvedených v odstavci 1 vstoupí v platnost měsíc po tom, kdy generální ředitel obdrží od tří čtvrtin států, jež byly v době schválení změny členy Shromáždění, písemná sdělení o jejím přijetí v souladu s jejich příslušnými ústavními předpisy. Každá takto přijatá změna uvedených článků zavazuje všechny státy, které jsou v době, kdy změna vstoupí v platnost, členy Shromáždění nebo které se stanou jeho členy později; každá změna, která zvyšuje finanční závazky států Unie, zavazuje však pouze ty státy, které sdělily své přijetí takové změny.

Čl.27

(1) Tato úmluva bude podrobována revizím s cílem zavést zlepšení zaměřená na zdokonalení soustavy Unie.

(2) Za tímto účelem se budou konat postupně v některém ze států Unie konference delegátů těchto států.

(3) S výjimkou ustanovení článku 26, která se týkají změn článků 22 až 26, vyžaduje každá revize tohoto aktu včetně Přílohy jednomyslnosti hlasů.

Čl.28

(1)

a) Každý stát Unie, který podepsal tento akt, může jej ratifikovat, a nepodepsal-li jej, může k němu přistoupit. Ratifikační listiny nebo listiny o přístupu se ukládají u generálního ředitele.

b) Každý stát Unie může ve své ratifikační listině nebo listině o přístupu prohlásit, že jeho ratifikace nebo přístup se nevztahuje na články 1 až 21 a na Přílohu; učinil-li však tento stát již prohlášení podle článku VI odst. 1 Přílohy, může pak v uvedené listině pouze prohlásit, že se jeho ratifikace nebo přístup nevztahuje na články 1 až 20.

c) Každý stát Unie, který podle pododstavce b) vyloučil z účinnosti své ratifikace nebo přístupu ustanovení uvedená ve zmíněném pododstavci, může kdykoliv později prohlásit, že rozšiřuje účinnost ratifikace nebo přístupu na tato ustanovení. Takovéto prohlášení se ukládá u generálního ředitele.

(2)

a) Články 1 až 21 a Příloha vstupují v platnost tři měsíce po splnění těchto dvou podmínek:

(i) nejméně pět států Unie ratifikovalo tento akt nebo k němu přistoupilo, aniž učinilo prohlášení podle odstavce 1 b),

(ii) Francie, Španělsko, Spojené království Velké Británie a Severního Irsku a Spojené státy americké se staly členy Všeobecné úmluvy o právu autorském, ve znění revidovaném v Paříži dne 24. července 1971.

b) Vstup v platnost uvedený v pododstavci a) se vztahuje na ty státy Unie, které nejméně tři měsíce před tímto vstupem v platnost uložily ratifikační listiny nebo listiny o přístupu bez prohlášení podle odstavce 1 b).

c) Pro každý stát Unie, na který se nevztahuje pododstavec b) a který ratifikuje tento akt nebo k němu přistoupí bez prohlášení podle odstavce 1 b), vstupují články 1 až 21 a Příloha v platnost tři měsíce po dni, kdy generální ředitel oznámil uložení příslušné ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, pokud nebylo v uložené listině uvedeno datum pozdější. V tomto případě vstoupí články 1 až 21 a Příloha pro tento stát v platnost v den takto uvedený.

d) Ustanoveními pododstavců a) až c) není dotčeno uplatňování článku VI Přílohy.

(3) Pro každý stát Unie, který tento akt ratifikuje nebo k němu přistoupí s prohlášením podle odstavce 1 b) nebo bez něho, vstupují články 22 až 38 v platnost tři měsíce po dni, kdy generální ředitel oznámil uložení příslušné ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, pokud nebylo v uložené listině uvedeno datum pozdější. V tomto případě vstoupí články 22 až 38 pro tento stát v platnost v den takto uvedený.

Čl.29

(1) Každý stát, který není členem Unie, může přistoupit k tomuto aktu a stát se tak smluvní stranou této úmluvy a členem Unie. Listiny o přístupu se ukládají u generálního ředitele.

(2)

a) S výjimkou podle pododstavce b) vstupuje tato úmluva v platnost pro každý stát, který není členem Unie, tři měsíce po dni, kdy generální ředitel oznámil uložení jeho listiny o přístupu, pokud nebude v uložené listině uvedeno datum pozdější. Bylo-li v uložené listině uvedeno pozdější datum, vstupuje tato úmluva pro tento stát v platnost v den

takto uvedený.

b) Pokud vstup v platnost podle pododstavce a) předchází vstupu v platnost článků 1 až 21 a Přílohy podle článku 28 odst. 2 a), je příslušný stát v mezidobí vázán články 1 až 20 Bruselského aktu této úmluvy, které nahrazují články 1 až 21 a Přílohu.

Čl.29

Ratifikace tohoto aktu nebo přístup k tomuto aktu kterýmkoliv státem, který není vázán články 22 až 38 stockholmského aktu této úmluvy, zahrnuje, avšak jen pro účely článku 14 odst. 2 Úmluvy o zřízení Organizace, ratifikaci stockholmského aktu nebo přístup k tomuto aktu s omezením podle jeho článku 28 odst. 1 b) bod (i).

Čl.30

(1) S výhradou výjimek, které připouštějí ustanovení odstavce 2, ustanovení článku 28 odst. 1 b), článku 33 odst. 2, jakož i Přílohy, znamená ratifikace nebo přístup automatické přijetí všech ustanovení a přiznání všech výhod stanovených touto úmluvou.

(2)

a) Každý stát Unie si může při ratifikaci tohoto aktu nebo při přístupu k němu zachovat, s výjimkou podle článku V odst. 3 Přílohy, výhodu výhrad, jež dříve učinil, s podmínkou, že k tomu účelu učiní prohlášení při uložení své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu.

b) Každý stát, který není členem Unie, může prohlásit při přístupu k této úmluvě, s výjimkou podle článku V odst. 2 Přílohy, že hodlá, alespoň dočasně, nahradit článek 8 tohoto aktu o právu na překlad ustanoveními článku 5 unijní úmluvy z r. 1886, doplněné v Paříži v roce 1896, přičemž se rozumí, že se uvedená ustanovení vztahují jen na překlady do jazyka v tomto státě obecně užívaného. S výjimkou podle článku I odst. 6 b) Přílohy může kterýkoliv stát Unie uplatňovat, pokud jde o právo na překlad děl, jejichž státem původu je stát, který použije takovou výhradu, ochranu ve stejném rozsahu, jakou poskytuje tento stát.

c) Každý stát může kdykoliv odvolat takové výhrady sdělením oznámeným generálnímu řediteli.

Čl.31

(1) Každý stát může prohlásit ve své ratifikační listině nebo v listině o přístupu, anebo oznámit kdykoli později generálnímu řediteli písemným sdělením, že se tato úmluva vztahuje na všechna nebo část území označených v prohlášení nebo ve sdělení, za jejichž mezinárodní vztahy odpovídá.

(2) Každý stát, který učinil takové prohlášení nebo takové sdělení, může kdykoli oznámit generálnímu řediteli, že se tato úmluva přestává vztahovat na všechna taková území nebo část z nich.

(3)

a) Každé prohlášení podle odstavce 1 nabývá účinnosti od téhož dne jako ratifikace nebo přístup, v nichž bylo obsaženo, a každé sdělení zaslané podle uvedeného odstavce nabývá účinnosti tři měsíce po jeho oznámení generálním ředitelem.

b) Každé sdělení podle odstavce 2 nabývá účinnosti dvanáct měsíců po jeho obdržení generálním ředitelem.

(4) Tento článek nelze v žádném případě vykládat tak, že zahrnuje uznání faktického stavu na území, kde se tato úmluva uplatňuje na podkladě prohlášení učiněného podle odstavce 1 jiným státem, ani jako jeho přijetí mlčky kterýmkoli státem Unie.

Čl.32

(1) Tento akt nahrazuje ve vztazích mezi státy Unie a v rozsahu své platnosti Bernskou úmluvu ze dne 8. září 1886 a její další revidovaná znění. Akty, které byly v platnosti dříve, platí nadále ve své celistvosti nebo v rozsahu, v němž je tento akt podle předchozí věty nenahrazuje, ve vztazích se státy Unie, které tento akt neratifikují nebo k němu nepřistoupí.

(2) Státy, které nejsou členy Unie a stanou se smluvními stranami tohoto aktu, uplatní jej, s výjimkou podle odstavce 3, ve vztahu ke každému státu Unie, který není vázán tímto aktem nebo který, ač je vázán tímto aktem, učinil prohlášení podle článku 28 odst. 1 b). Uvedené státy uznávají, že takový stát Unie ve svých vztazích k nim

(i) může uplatňovat ustanovení nejnovějšího aktu, jímž je vázán, a

(ii) má právo, s výjimkou podle článku I odst. 6 Přílohy, upravit ochranu na úroveň stanovenou tímto aktem.

(3) Každý stát, který využil některé z možností podle Přílohy, může uplatňovat ustanovení Přílohy týkající se jedné nebo více možností, jichž využil, ve svých vztazích ke kterémukoliv jinému státu Unie, který není vázán tímto aktem, pokud tento stát přijal uplatňování takových ustanovení.

Čl.33

(1) Každý spor mezi dvěma nebo více státy Unie týkající se výkladu nebo uplatňování této úmluvy, který nebude vyřešen jednáním, může kterýkoliv ze zúčastněných států předložit Mezinárodnímu soudnímu dvoru formou žádosti podané v souladu se statutem Soudního dvora, pokud se zúčastněné státy nedohodnou na jiném způsobu řešení. Stát, který předkládá spor Soudnímu dvoru, zpraví o tom Mezinárodní úřad; Mezinárodní úřad o tom uvědomí ostatní státy Unie.

(2) Každý stát může při podpisu tohoto aktu, anebo při uložení své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu prohlásit, že se nepovažuje vázán ustanoveními odstavce 1. Na žádný spor mezi takovým státem a kterýmkoliv jiným státem Unie se pak ustanovení odstavce 1 nevztahují.

(3) Každý stát, který učinil prohlášení podle ustanovení odstavce 2, může kdykoliv své prohlášení odvolat sdělením oznámeným generálnímu řediteli.

Čl.34

(1) S výjimkou podle článku 29 bis nemůže žádný stát po vstupu v platnost článků 1 až 21 a Přílohy přistoupit k dřívějším aktům této úmluvy, ani je ratifikovat.

(2) Po vstupu článků 1 až 21 a Přílohy v platnost nemůže žádný stát

učinit prohlášení podle článku 5 Protokolu o rozvojových zemích, který je připojen ke stockholmskému aktu.

Čl.35

(1) Tato úmluva zůstává v platnosti bez časového omezení.

(2) Každý stát může vypovědět tento akt sdělením oznámeným generálnímu řediteli. Taková výpověď je i výpovědí všech dřívějších aktů a je účinnou pouze pro stát, který ji podal, přičemž pro ostatní státy Unie zůstává Úmluva v plné platnosti a účinnosti.

(3) Výpověď nabývá účinnosti rok po dni, kdy o ní generální ředitel obdržel sdělení.

(4) Právo na výpověď podle tohoto článku nemůže žádný stát vykonat před uplynutím pěti let ode dne, kdy se stal členem Unie.

Čl.36

(1) Každý stát, který je smluvní stranou této úmluvy, se zavazuje učinit v souladu se svou ústavou opatření nutná k tomu, aby zajistil uplatňování této úmluvy.

(2) Rozumí se, že stát v době, kdy se stane smluvní stranou této úmluvy, je podle vnitrostátního práva s to uskutečňovat ustanovení této úmluvy.

Čl.37

(1)

a) Tento akt se podepisuje v jediném vyhotovení v anglickém a francouzském jazyku a ukládá se, s výjimkou podle odstavce 2, u generálního ředitele.

b) Generální ředitel vyhotoví po dohodě s příslušnými vládami úřední texty v arabském, italském, německém, portugalském a španělském jazyku a v takových jiných jazycích, které určí Shromáždění.

c) V případě rozdílných názorů na výklad různých textů rozhoduje text francouzský.

(2) Tento akt zůstává otevřen k podpisu do 31. ledna 1972. Do tohoto dne je vyhotovení uvedené v odstavci 1a) uloženo u vlády Francouzské republiky.

(3) Generální ředitel odevzdá dva ověřené opisy podepsaného textu tohoto aktu vládám všech států Unie a na požádání vládě každého jiného státu.

(4) Generální ředitel dá tento akt zaregistrovat u sekretariátu Organizace Spojených národů.

(5) Generální ředitel oznámí vládám všech států Unie podepsání, uložení ratifikačních listin nebo listin o přístupu a prohlášení obsažená v takových listinách nebo učiněná podle článku 28 odst. 1 c), článku 30 odst. 2 a) a b) a článku 33 odst. 2, vstup každého ustanovení tohoto aktu v platnost, sdělení o výpovědi a sdělení podle článku 30 odst. 2 c), článku 31 odst. 1 a 2, článku 33 odst. 3 a článku 38 odst. 1, jakož i podle Přílohy.

Čl.38

(1) Státy Unie, které neratifikovaly tento akt nebo k němu nepřistoupily a které nejsou vázány články 22 až 26 stockholmského aktu, mohou vykonávat, pokud si to přejí, práva přiznaná podle těchto článků, jako by jimi byly vázány, do 26. dubna 1975. Každý stát, který si přeje vykonávat uvedená práva, zašle k tomu účelu generálnímu řediteli písemné sdělení, které nabývá účinnosti dnem jeho přijetí. Takové státy se považují za členy Shromáždění až do uvedeného dne.

(2) Dokud se všechny státy Unie nestanou členy Organizace, plní Mezinárodní úřad Organizace rovněž úkoly úřadu Unie a generální ředitel úkoly ředitele uvedeného úřadu.

(3) Jakmile se stanou všechny státy Unie členy Organizace, přejdou práva, závazky a majetek úřadu Unie na Mezinárodní úřad Organizace.

Příl.

Čl.I

(1) Každý stát, považovaný podle praxe zavedené Valným shromážděním Spojených národů za rozvojovou zemi, který ratifikuje tento akt, jehož nedílnou součástí je tato příloha, nebo k němu přistoupí, a který vzhledem ke své hospodářské situaci a ke svým sociálním nebo kulturním potřebám se nepovažuje ihned za schopna učinit opatření k zajištění ochrany všech práv podle tohoto aktu, může prohlásit sdělením uloženým u generálního ředitele při ukládání své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, anebo s výjimkou podle článku V odst. 1 c) kdykoliv později, že uplatňuje možnost podle článku II nebo možnost podle článku III, anebo obě tyto možnosti. Místo uplatnění možnosti podle článku II může učinit prohlášení podle článku V odst. 1 a).

(2)

a) Každé prohlášení podle odstavce 1, oznámené před uplynutím období deseti let od vstupu článků 1 až 21 a této přílohy podle článku 28 odst. 2 v platnost, zůstane v účinnosti až do uplynutí tohoto období. Může být vcelku nebo zčásti obnoveno na další desetileté období sdělením uloženým u generálního ředitele nejdříve patnáct měsíců a nejpozději tři měsíce před uplynutím probíhajícího desetiletého období.

b) Každé prohlášení podle odstavce 1, oznámené po uplynutí období deseti let od vstupu článků 1 až 21 a této přílohy podle článku 28 odst. 2 v platnost, zůstane v účinnosti do uplynutí probíhajícího desetiletého období. Může být obnoveno způsobem stanoveným v druhé větě pododstavce a).

(3) Žádný stát Unie, který přestal být považován za rozvojovou zemi podle odstavce 1, není již dále oprávněn obnovit své prohlášení podle odstavce 2, a bez ohledu na to, zda oficiálně odvolá své prohlášení či nikoliv, pozbývá takový stát právo využívat možností podle odstavce 1 buď uplynutím desetiletého období, které právě probíhá, nebo tři roky po tom, kdy přestal být považován za rozvojovou zemi, přičemž se použije období, které uplyne později.

(4) Pokud jsou v době, kdy prohlášení učiněné podle odstavců 1 nebo 2 pozbude platnosti, na skladě exempláře, které byly pořízeny na základě licence udělené podle ustanovení této přílohy, lze nadále takové exempláře rozšiřovat až do jejich rozebrání.

(5) Každý stát, který je vázán ustanoveními tohoto aktu a který uložil prohlášení nebo oznámení podle článku 31 odst. 1 s ohledem na uplatňování tohoto aktu na určitém území, jehož postavení lze považovat za obdobné postavení států uvedených v odstavci 1, může učinit, pokud jde o takové území, prohlášení podle odstavce 1 i oznámení o obnovení podle odstavce 2. Dokud takové prohlášení nebo oznámení zůstane v platnosti, uplatňují se na území, ve vztahu k němuž bylo učiněno, ustanovení této přílohy.

(6)

a) Skutečnost, že stát využije některou z možností podle odstavce 1, nedovoluje jinému státu poskytovat dílům, jejichž státem původu je tento stát, ochranu nižší, než jakou je povinen poskytovat podle článků 1 až 20.

b) Možnost uplatňovat zásadu vzájemnosti podle článku 30 odst. 2b) věta druhá nemůže být použita ve vztahu k dílům, jejichž státem původu je stát, který učinil prohlášení podle článku V odst. 1a), a to až do dne, kdy uplyne příslušné období podle článku I odst. 3.

Čl. II

(1) Každý stát, který prohlásil, že uplatňuje možnost podle tohoto článku, je oprávněn ve vztahu k dílům, která byla uveřejněna tiskem nebo obdobnou formou rozmnožování, nahradit výlučné právo na překlad podle článku 8 systémem nevýlučných a nepřevoditelných licencí udělovaných příslušným státním orgánem za podmínek dále uvedených a v souladu s článkem IV.

(2)

a) Pokud nebyl uveřejněn překlad díla do jazyka obecně užívaného v tomto státě nositelem práva na překlad nebo s jeho svolením, může kterýkoliv občan takového státu obdržet, s výjimkou podle odstavce 3, po uplynutí období tří let nebo jakéhokoli delšího období vymezeného vnitrostátním zákonodárstvím uvedeného státu, počítáno ode dne prvního uveřejnění takového díla, licenci na pořízení překladu díla do uvedeného jazyka a na uveřejňování tohoto překladu tiskem nebo jakoukoliv obdobnou formou rozmnožování.

b) Licenci lze podle tohoto článku rovněž udělit, jsou-li všechna vydání překladu uveřejněného v dotyčném jazyku rozebrána.

(3)

a) V případě překladů do jazyka, který není obecně užíván v jednom nebo několika vyspělých státech, které jsou členy Unie, nahrazuje se období tří let uvedené v odstavci 2a) obdobím jednoho roku.

b) Každý stát uvedený v odstavci 1 může na základě jednomyslné dohody s vyspělými státy, jež jsou členy Unie a v nichž se obecně užívá téhož jazyka, nahradit u překladů do tohoto jazyka období tří let uvedené v odstavci 2a) obdobím kratším, stanoveným takovou dohodou, přičemž toto období nesmí být kratší než jeden rok. Ustanovení předchozí věty nelze však uplatnit, je-li takovým jazykem angličtina, francouzština nebo španělština. Vlády, které sjednaly takové dohody, zpraví o nich generálního ředitele.

(4)

a) Licenci podle tohoto článku nelze udělit, dokud neuplyne v případě, že ji lze obdržet po uplynutí tříletého období, dodatečné období šesti měsíců, a v případě, že je možno ji obdržet po uplynutí jednoletého období, dodatečné období devíti měsíců

(i) ode dne, kdy žadatel splní požadavky uvedené v článku IV odst. 1, nebo

(ii) není-li známa totožnost nebo adresa nositele práva na překlad, ode dne, kdy žadatel odešle podle článku IV odst. 2 opis své žádosti podané státnímu orgánu, který je příslušný k udělení licence.

b) Dojde-li během uvedeného období šesti nebo devíti měsíců k uveřejnění překladu do jazyka, jehož se týká podaná žádost, nositelem práva na překlad nebo s jeho svolením, nelze licenci podle tohoto článku udělit.

(5) Licenci podle tohoto článku lze udělit pouze pro účely vyučování nebo výzkumu.

(6) Byl-li uveřejněn překlad díla nositelem práva na překlad nebo s jeho svolením za cenu srovnatelnou s tou, jež je v tomto státě za obdobná díla obvyklá, každá licence udělená podle tohoto článku zanikne, jde-li o překlad do téhož jazyka a v podstatě s tímž obsahem jako je překlad uveřejněný na základě licence. Všechny exempláře vyrobené před zánikem licence lze však nadále rozšiřovat až do jejich rozebrání.

(7) Pro díla, která obsahují převážně ilustrace, lze udělit licenci na pořízení a uveřejnění překladu textu a na rozmnožení a uveřejnění ilustrací jen jsou-li zároveň splněny podmínky článku III.

(8) Licenci podle tohoto článku nelze udělit, jestliže autor stáhl všechny exempláře svého díla z oběhu.

(9)

a) Licenci na pořízení překladu díla, jež bylo uveřejněno tiskem nebo jinou obdobnou formou rozmnožování, lze též udělit rozhlasové či televizní organizaci se sídlem ve státě uvedeném v odstavci 1 na základě žádosti, kterou tato organizace podala u příslušného orgánu tohoto státu, za předpokladu, že jsou splněny všechny tyto podmínky:

(i) překlad je pořízen z exempláře zhotoveného a nabytého v souladu s právním řádem uvedeného státu;

(ii) překladu smí být použito pouze ve vysíláních určených k vyučování nebo k šíření informací vědecké nebo technické povahy pro odborníky určitého oboru;

(iii) překladu smí být použito výlučně pro účely uvedené v bodě (ii) ve vysíláních oprávněně uskutečněných a určených příjemcům na území uvedeného státu, včetně vysílání uskutečněných prostřednictvím zvukových nebo obrazových záznamů, jež byly pořízeny oprávněně a výlučně pro taková vysílání;

(iv) užití překladu nesmějí sloužit účelům výdělečným.

b) Zvukové nebo obrazové záznamy překladu, který byl pořízen rozhlasovou či televizní organizací na základě licence udělené podle

tohoto odstavce, může užít se souhlasem takové organizace pro účely a za podmínek, jež jsou uvedeny v pododstavci a), též jakákoliv jiná rozhlasová či televizní organizace mající sídlo ve státě, jehož příslušný státní orgán udělil uvedenou licenci.

c) Při splnění všech kritérií a podmínek uvedených v pododstavci a) lze též udělit rozhlasové či televizní organizaci licenci na překlad jakéhokoliv textu, který je součástí audiovizuálního záznamu, pokud takový záznam sám byl pořízen a uveřejněn výlučně pro účely vyučování.

d) Na udílení a výkon každé licence, jež se uděluje podle tohoto odstavce, vztahují se, s výjimkou ustanovení pododstavců a) až c), ustanovení všech předchozích odstavců.

Čl.III

(1) Každý stát, který prohlásil, že uplatňuje možnost podle tohoto článku, je oprávněn nahradit výlučné právo na rozmnožování podle článku 9 systémem nevýlučných a nepřevoditelných licencí, udělovaných příslušným státním orgánem za dále uvedených podmínek a v souladu s článkem IV.

(2)

a) Pokud u díla, na něž se vztahuje tento článek podle odstavce 7, po uplynutí (

i) období vymezeného v odstavci 3 a počítaného ode dne prvního uveřejnění určitého vydání díla, nebo

(ii) jakéhokoliv delšího období stanoveného vnitřním zákonodárstvím státu, který je uveden v odstavci 1, a počítaného od téhož data

nebyly nositelem práva na rozmnožování nebo s jeho svolením v tomto státě uvedeny do prodeje exempláře tohoto vydání za cenu srovnatelnou s tou, jaká je v tomto státě pro obdobná díla obvyklá, k uspokojení potřeb širší veřejnosti nebo potřeb vyučování, může kterýkoliv občan tohoto státu obdržet licenci na rozmnožení a uveřejnění takového vydání za takovou nebo nižší cenu k uspokojení potřeb vyučování.

b) Licenci na rozmnožení a uveřejnění vydání, které bylo dáno do oběhu podle pododstavce a), lze také udělit za podmínek stanovených v tomto článku v případě, že po uplynutí příslušného období nejsou po dobu šesti měsíců oprávněně pořízené exempláře takového vydání v dotyčném státě v prodeji za cenu srovnatelnou s tou, jaká je v tomto státě pro obdobná díla obvyklá, k uspokojení potřeb širší veřejnosti nebo potřeb vyučování.

(3) Období uvedené v odstavci 2a) bod (i) trvá pět let. Avšak

(i) pro díla z oboru exaktních a přírodních věd a techniky činí tři roky,

(ii) pro díla, která náleží do oblasti fantazie, jako romány, díla básnická, dramatická a hudební, a pro knihy umělecké činí sedm let.

(4)

a) Licenci, kterou lze obdržet po uplynutí období tří let, nelze podle tohoto článku udělit, pokud neuplyne období šesti měsíců

(i) ode dne, kdy žadatel splní podmínky uvedené v článku IV odst. 1, nebo

(ii) není-li známa totožnost nebo adresa nositele práva na rozmnožování, ode dne, kdy žadatel odešle podle článku IV odst. 2 opis své žádosti podané státnímu orgánu, který je příslušný k udělení licence.

b) V ostatních případech, pokud se na ně vztahuje ustanovení článku IV odst. 2, nelze licenci udělit, dokud neuplyne lhůta tří měsíců od odeslání opisů žádosti.

c) Dojde-li během období šesti nebo tří měsíců uvedeného v pododstavcích a) a b) k uvedení do prodeje podle odstavce 2a), nelze licenci podle tohoto článku udělit.

d) Licenci nelze udělit, jestliže autor stáhl z oběhu všechny exempláře vydání, pro jehož rozmnožení a uveřejnění bylo o licenci požádáno.

(5) Licenci na rozmnožení a uveřejnění překladu díla podle tohoto článku nelze udělit v těchto případech:

(i) nebyl-li překlad, o který jde, uveřejněn nositelem práva na překlad nebo s jeho svolením, nebo

(ii) nejde-li o překlad do jazyka, který se obecně užívá ve státě, kde se o licenci žádá.

(6) Jsou-li exempláře určitého vydání díla dány nositelem práva na rozmnožování nebo s jeho svolením do prodeje ve státě, uvedeném v odstavci 1 za cenu srovnatelnou s tou, jaká je v tomto státě pro obdobná díla obvyklá, k uspokojení potřeb širší veřejnosti nebo potřeb vyučování, každá licence udělená podle tohoto článku zanikne, jde-li o vydání v témže jazyku a v podstatě s týmž obsahem jako je vydání, které bylo uveřejněno na základě uvedené licence. Všechny exempláře vyrobené před zánikem licence lze však nadále rozšiřovat až do jejich rozebrání.

(7)

a) Díly, na které se vztahuje tento článek, se rozumějí, s výjimkou podle pododstavce b), jen díla uveřejněná tiskem nebo jinou obdobnou formou rozmnožování.

b) Tento článek se vztahuje také na audiovizuální rozmnožování oprávněně pořízených audiovizuálních záznamů, pokud tvoří nebo obsahují chráněná díla, jakož i na překlad textu, který je doprovází, do jazyka obecně užívaného ve státě, kde se o licenci žádá, vždy však pod podmínkou, že takovéto audiovizuální záznamy byly pořízeny a uveřejněny výlučně k užití pro potřeby vyučování.

Čl.IV

(1) Licenci podle článku II nebo článku III lze udělit jen pokud žadatel prokáže, v souladu s platnými předpisy příslušného státu, podle okolností případu, buď že požádal nositele práva o svolení pořídit a vydat překlad nebo rozmnožit a uveřejnit vydání a že nemohl obdržet jeho svolení, anebo že se mu ani po náležitém úsilí nepodařilo jej vypátrat. Zároveň s podáním této žádosti nositeli práva musí žadatel o tom podat zprávu každému národnímu nebo mezinárodnímu informačnímu středisku uvedenému v odstavci 2.

(2) Nemohl-li žadatel nositele autorského práva vypátrat, zašle doporučeně leteckou poštou opisy své žádosti, kterou předložil státnímu orgánu příslušnému k udělení licence, nakladateli, jehož jméno je uvedeno na díle, a každému národnímu nebo mezinárodnímu informačnímu středisku uvedenému v oznámení uloženém k tomu účelu u generálního ředitele vládou státu, o němž lze mít za to, že v něm má nakladatel těžiště své činnosti.

(3) Jméno autora musí být vyznačeno na všech exemplářích překladu nebo rozmnoženin uveřejněných na podkladě licence udělené podle článku II nebo článku III. Název díla musí být uveden na všech takových exemplářích. U překladu musí být v každém případě uveden na všech jeho exemplářích původní název díla.

(4)

a) Licence udělená podle článku II nebo článku III se nevztahuje na vývoz exemplářů a platí na území státu, kde se o ni požádalo, jen pro uveřejnění, podle okolností případu, buď překladu nebo rozmnoženin.

b) Pojem vývoz zahrnuje pro účely pododstavce a) zasílání exemplářů z kteréhokoliv území do státu, který ve vztahu k tomuto území učinil prohlášení podle článku I odst. 5.

c) Jestliže státní nebo jiný veřejný orgán státu, který udělil podle článku II licenci na překlad do jiného jazyka než angličtiny, francouzštiny nebo španělštiny, zašle exempláře překladu uveřejněného na základě takové licence do jiného státu, nepovažuje se takováto zásilka pro účely pododstavce a) za vývoz, pokud jsou splněny všechny tyto podmínky:

(i) příjemci jsou jednotliví občané státu, jehož příslušný státní orgán udělil licenci, anebo organizace, které takové jednotlivce sdružují;

(ii) exempláře jsou určeny k užití pouze pro účely vyučování nebo výzkumu;

(iii) zasílání exemplářů a jejich další rozšiřování příjemcům nemá povahu výdělečnou; a

(iv) stát, do kterého se exempláře zasílají, sjednal se státem, jehož příslušný státní orgán udělil licenci, dohodu, v níž dovolil příjem nebo rozšiřování nebo obě tyto činnosti, a vláda státu, v němž byla licence udělena, oznámila tuto dohodu generálnímu řediteli.

(5) Všechny exempláře uveřejněné na podkladě licence udělené podle článku II nebo článku III musí obsahovat poznámku v příslušném jazyku vyjadřující, že exempláře lze rozšiřovat pouze ve státě nebo na území, na které se uvedená licence vztahuje.

(6)

a) Na vnitrostátní úrovni musí být učiněna příslušná opatření,

(i) aby licence vyhradila pro nositele práva, podle okolností případu, buď na překlad nebo na rozmnožování, přiměřenou odměnu, která odpovídá úrovni odměn obvykle poskytovaných v dotčených dvou státech na základě licencí mezi stranami volně sjednaných a

(ii) aby se zajistilo zaplacení a transfer odměny; pokud existují vnitrostátní devizové předpisy, vynaloží příslušný státní orgán veškeré

úsilí s použitím mezinárodních zařízení, aby zajistil transfer odměny na mezinárodně směnitelnou měnu nebo na její ekvivalent.

b) Vnitrostátním zákonodárstvím budou učiněna náležitá opatření, aby se zajistil, podle okolností případu, buď jazykově bezvadný překlad díla nebo přesné rozmnožení vydání, o které jde.

Čl.V

(1)

a) Každý stát, který je oprávněn učinit prohlášení, že uplatňuje možnost podle článku II, může místo toho v době ratifikace tohoto aktu nebo přístupu k němu,

(i) je-li státem, na který se vztahuje článek 30 odst. 2a) učinit prohlášení podle tohoto ustanovení ohledně práva na překlad;

(ii) je-li státem, na který se článek 30 odst. 2a) nevztahuje, učinit prohlášení podle článku 30 odst. 2b) věty první, a to i tehdy, není-li státem, který není členem Unie.

b) U státu, který přestal být považován za rozvojovou zemi podle článku I odst. 1, zůstává prohlášení učiněné podle tohoto odstavce v platnosti až do dne, kdy skončí lhůta podle článku I odst. 3.

c) Žádný stát, který učinil prohlášení podle tohoto odstavce, nemůže již dodatečně uplatnit možnost podle článku II, a to ani kdyby uvedené prohlášení vzal zpět.

(2) Žádný stát, který uplatnil možnost podle článku II, nemůže dodatečně, s výjimkou uvedenou v odstavci 3, učinit prohlášení podle odstavce 1.

(3) Stát, který přestal být podle článku I odst. 1 považován za rozvojovou zemi, může učinit nejpozději dva roky před uplynutím lhůty podle článku I odst. 3 prohlášení podle článku 30 odst. 2b) věty první, a to bez ohledu na skutečnost, že není státem, který není členem Unie. Takové prohlášení nabývá účinnosti dnem, kdy skončí lhůta podle článku I odst. 3.

Čl.VI

(1) Každý stát Unie může prohlásit od data tohoto aktu a do té doby, než bude vázán články 1 až 21 a touto přílohou,

(i) jde-li o stát, který by byl oprávněn, kdyby byl vázán články 1 až 21 a touto přílohou, využívat možností podle článku I odst. 1, že bude ustanovení článku II nebo článku III, anebo obou uplatňovat na díla, jejichž státem původu je stát, který podle následujícího bodu (ii) přijímá používání těchto článků na taková díla, nebo který je vázán články 1 až 21 a touto přílohou; takové prohlášení se může odvolávat na článek V místo článku II;

(ii) že připouští používání této přílohy na díla, u nichž je státem původu, státy, které učinily prohlášení podle předchozího bodu (i) nebo oznámení podle článku I.

(2) Každé prohlášení podle odstavce 1 musí být učiněno písemně a ukládá se u generálního ředitele. Prohlášení nabývá účinnosti dnem jeho uložení.

Na důkaz toho podepsaní, řádně k tomu zmocnění, tento akt podepsali.

Dáno v Paříži dne 24. července 1971.

1) Srovnaj vyhlášku č. 69/1975 Sb., o Úmluvě o zřízení Světové organizace duševního vlastnictví, podepsané ve Stockholmu dne 14. července 1967

2) Rozhodnutím Shromáždění na jeho 10. řádném zasedání dne 28.září 1979 bylo nahrazeno slovo "tříletý" výrazem "dvouletý" s tím, že první dvouletý plán a rozpočet bude zahrnovat léta 1980 a 1981. Nevstoupí-li však tato změna v platnost podle článku 26 nejpozději do řádného zasedání Shromáždění v roce 1985, bude tato otázka na tomto zasedání předmětem nového projednání.

3) Rozhodnutím Shromáždění na jeho 10. řádném zasedání dne 28.září 1979 bylo celé ustanovení bodu (iii) vypuštěno s podmínkou uvedenou v poznámce č. 2.